

DE STEEN IS WEGGEROLD

De dichterschrijver Rilke zei ergens in een verhaal dat we als doodgravers zijn.

We zijn grafbezoekers, dwz. we denken dat de wereld nu eenmaal zo is, het gaat zoals het gaat, oorzaakgevolg, we geloven dat er altijd oorlogen zijn geweest, dus ook wel zullen blijven. Je kent ze, je hoort ze dagelijks: de dooddoeners. Wij zijn doemdenkers en dooddoeners. Zoals we omgaan met mensen, hoe we denken. We begraven elkaar bij het leven.

We zijn gericht op het oude, niet ingesteld op het nieuwe, de verrassing, de spontaniteit. De verwondering.

We leggen overal stenen op. Dooddoeners. Nou, dat is geen vrolijk begin van een paaspreek... met al die bloemen. En mooie liederen... het is wel werkelijkheid

Er liggen nogal wat stenen in ons leven...ze bedekken de spontaniteit, het initiatief, het verrassende leven. Stenen die het nieuwe leven blokkeren.

Er is een soort grondgevoel bij mensen: we zitten gevangen in een denken van oorzaak en gevolg, van zo hoort het, zo gaat het, zo moet het gaan. Je hoort het ook in het pastoraat

Er zijn mensen die dat zeggen over wat hen overkomt: wat geschied is in het verleden houdt mij gevangen, heeft mij dicht geslagen, blokkeert mij op mijn levensweg'. Veel mensen zitten vast in wat hen is overkomen, of wat ze hebben aangericht, in schaamte, schuld, wroeging, verdriet. Stenen in hun lijf en leven. 'Nog in ons hart, de dichtheid van de nacht' (lied onder collecte) donderdag sprak ik over die copiloot die het vliegtuigongeluk veroorzaakte. Heel veel stenen in zijn hoofd en hart. God, wat erg dat hij daar niet echt werk van maakte ipv wat hij nu deed. Wij zitten ook vol steentjes, stenen... we dragen wat mee. We lopen krom.

En wat horen we met Pasen: zie de steen is weggerold.

Een doorbraak. Hij is hier niet.

Een zin dat me meer dan ooit opvalt.

Hij is hier niet. Hij is opgewekt...

Als je dat hoort, dan druist dat in tegen ons denken.

Uit ons systeemdenken, uit onze planning, berekening en doemdenken. Van dooddoener naar levenmaker.

Stef Bos zegt in de laatste Volzin: cynisme is de dood. Cynisme is de grootste vijand van verwondering. Als de mens die verliest is het finito'

Het is het einde niet. Dat is Pasen.

En we kunnen ons daarin oefenen. De verrassingen zijn er om ons heen. Als we ze maar willen zien.

Ik ga dan graag te rade bij dichters. Zij hebben vaak die antennes voor de verwondering, voorbij de vanzelfsprekendheid en gewoonten.

Denk aan Ida Gerhardt. Wat een gave om zo te voelen, te horen, te zien. Maar vooral om zo te dichten.

Dit gedicht heet 'Pasen':

Een diep verdriet dat ons is aangedaan
kan soms, na bittere tranen, onverwacht
gelenigd zijn. Ik kwam langs Zalk gegaan,
op paasmorgen, zeer vroeg nog op den dag.
Waar onderdijks een stukje woestijn lag
met boerse rijtjes primula verfraaid,
zag ik, zondags getooid, een kindje staan.
Het wees en wees en keek mij stralend aan.
De maartse regen had het 's nacht gedaan:
daar stond zijn doopnaam, in sterkers gezaaid.

Met zo'n gedicht weet je direct wat Pasen is.

Als jij jezelf in een groter geheel zit, dan valt het cynisme weg. Dan zie je jouw naam in sterkers gezaaid. Dat gebeurt op paasmorgen. We worden doorverwezen, naar het leven, Galilea, tekenen van licht, hoop/

De vrouwen hebben een oplichtende ervaringen, in gesprek met boden, de engelen. Ze voelen, ervaren, zien, doorzien...hun namen zien ze staan, in sterkers gezaaid.

Ze worden daar ter plekke van grafzoeker tot lichtbrenger.

En zij staan op en gaan het aan de anderen vertellen.

Maar wat zeg je dan?

Wat zeg je naar een dergelijk ervaring.

Er gebeurde daar iets, een wonder,

Ze willen het gaan verkondigen, wat ze gezien, gevoeld hebben, ervaren. Verwoordt in: hij lééft.

Is het in taal te zeggen? Is er een taal om Pasen uit te drukken, is het niet te gek voor woorden? Je gaat stotteren en stamelen.

We kunnen er van zingen: ik ben uit de grond opgestaan. Als of iemand ons bij naam noemt. Heeft geroepen. Alsof...iets, iemand...er gebeurde iets.

De vrouwen zoeken naar woorden.

Maar de anderen vinden het onzin, zotteklap staat er. Dwaasheid. Ergenis.

Is het ook.

God is een raadselwoord, zei collega Johan Goud vorige week in Trouw.

Wie of wat kan beslissen wat echt is? En op grond waarvan.

Het is toch zotteklap.

Het staat haaks op ons denken in 1 plus 1 is twee.

Je mag het ook zeggen: zotteklap, dan sta je naast de leerlingen van Jezus. De Agnost, de atheïst zit in ons.

Ik Kan me het ook voorstellen als je je geliefde kind niet meer terugziet door die vliegtuigramp laatst. Ik kan het me voorstellen. Hier in de gemeente mensen die slecht nieuws horen over hun gezondheid... Ieder van ons denk ik. Het leven is soms zo wreed, meedogenloos.

Maar er is nog een laag, nog een stap verder te gaan, dieper ook.

Mag ik u uitnodigen om met Petrus terug te gaan...mee te rennen...

Hij rent terug naar het graf..

Hij ziet alleen de doeken.

Er wordt wel eens gedacht dat de doeken in het graf als een soort cocon door de mirre gevormd zijn blijven liggen, dus als een lege cocon. Van cocon naar vlinder.

In de bloembol is de krokus, in de pit de appelboom, in de pop huist een belofte, vlinders fladderen straks rond, God ziet naar de schepping om.

Bij de eerste aanblik kon je nog denken dat de dode er nog gewoon was. Maar als je iets beter kijkt, en daarom bukte Petrus, dan zag je dat de windsels leeg waren.

Toen ging hij terug.

Vol verbazing. Verwondering staat er.

Verwondering gaat bij Lukas altijd gepaard met iets spannends.

Al iemand genezen wordt. Als Jezus de storm toespreekt zodat de wind gaat liggen, verwonderen de leerlingen zich.

En alles komt samen in die verwondering:, verbazing, twijfel, vrees, verwarring en verrassing in een onontwarbare kluwen met elkaar verbonden.

Ja, zo is het toch? We geloven tussen zotteklap en zin, tussen onzin en ontzetting.

Het is niet een eenduidig gevoel, maar een mengeling van geloof en ongeloof, van vragen en antwoorden en weer nieuwe vragen, van onder de indruk zijn en verbijsterd zijn. Verwondering is zo steeds verbonden met het wonder.

Als je genoeg geloof hebt én als je genoeg twijfel hebt, dan kun je tot verlichting komen.

Petrus ontdekt dat hij gevonden wordt door dat hij zoekt... (lied bij de collecte:)’omdat het moest en blijven niet meer kon, zijn wij gegaan, onstuimig en verward, om nergens om, om jou, om liefde, over alle grenzen heen’

Er breekt iets door/als licht dat doorbreekt in de nacht.

Pasen is geen klippenklaar verhaal.

Het is een geheimenis, een wonder, een raadsel. Waarop je nooit raakt uitgekeken en waarover je nooit raakt uitgedacht. Het is een wonder dat steeds opnieuw geloof en

twijfel oproept, steeds weer verrassing en verwarring.

De bode van God spreekt: hij is opgewekt...

Hij is hier niet.

.

De boodschap met Pasen is dan ook zeer ter zake: je moet hier niet zijn, waar je gekomen bent vanuit de logische voortzetting van je eigen beleven. Hij is hier niet!

Maar ga heen...hij gaat u voor naar Galilea, naar buiten is dat...naar de wereld,naar elkaar.

Het rijk van de liefde...daar zijn wij opaangelegd. Van vertrouwen.Menselijkheid.

Ons leven ligt open.

